

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

30. De mundato à Christo leproso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

DE MVNDA-
TIONE LE-
PROSI.
MEDITATIO XXX.
EVANGELIVM.

QVM IESVS de *Matt. 8.*
scendisset de monte, *Marc. 1.*
secutæ sunt eum tur- *Luc. 5.*
bæ multæ, & ecce ve-
nit ad eum vir plenus
lepra, & vidēs IESVM
genu flexo procidens in faciem suã
adorabat eum, & rogabat dicens.
Domine si vis, potes me mundare.
IESVS autem misertus eius, exten-
dit manum suam, & tangens eum,
ait illi: Volo, mundare. Et cùm di-
xisset, statim discessit ab eo lepra, &
mundatus est. Et comminatus est
ei, statimque eiecit illum, & præce-
pit, vt nemini diceret. Et ait il-
li. Vide nemini dixeris, sed vade
osten-

542 MEDITAT. DE VITA
ostende te Sacerdoti & offer pro-
stimonio emundationis tuæ mu-
nus, quod præcepit Moyses. Ete-
gressus cepit prædicare, & diffama-
re sermonem. Perambulabat autem
magis sermo de illo, ita vt iam non
posset manifestè introire in ciuita-
tem, sed foris in desertis locis esse.
Et conueniebant ad eum vndique
turbae multæ vt audirent, & cura-
rentur ab infirmitatibus suis. Ipse
autem secedebat in desertum, & o-
rabat.

FIGVRA.

4. Reg. 5.

NAAMAN Syrus existens le-
prosus abiit questum Helisæi
Prophetam, per quem à lepra mundatus
datus est.

CONSIDERATIONES.

Punct. 1.

CONSIDERA, quomodo des-
cendente IESV de monte, sequente
sint eum multæ turbae. Multo tempo-
re manserat IESVS in vertice illius
montis, vbi cælestis Magistri instar lo-
gum illum sermonem omni laude di-
gnū ad suos discipulos habuit; in quo
Summa omnis Philosophiæ Euāgelicæ
con-

contineret. in illo enim docuit & in-
 formavit eos de modo orandi, proxi-
 mos amandi & iniurias illis cōdonan-
 di, viamque salutis hominibus traden-
 di: Hunc montem non ascendit turba;
 quia tam sublimis doctrinæ capax non
 erat, sed pauci numero discipuli, quia
 pauci sunt qui Christū per viam angu-
 stam & arduā perfectionis sequantur;
 infinitus verò numerus stultorum qui
 per humiles & lutulentas huius mundi
 vias errant & vagantur. Quid verò
 aliud hoc factō Dominus indicare vo-
 luit, nisi, dum ille in monte sublimi
 suæ diuinitatis egit, dum in forma
 Dei lucem illam inaccessibilem inha-
 bitavit, paucos fuisse qui illum imita-
 rentur, paucos amicos in mundo ha-
 buisse qui eum amarent, colerent, ve-
 nerarentur, quemadmodū oportebat:
 at postquam seipsum exinanivit, & in-
 clinatis cælis ex sublimi Maiestatibus suæ
 solio descendit ad humilitatem nostræ
 humanitatis; postquam verbum divi-
 num factum est caro, & virtus omni-
 potens se nostræ infirmitate vestiuit,
 secutæ sunt eum turbæ multæ. Tunc
 mundus, qui id temporis adhuc graui
 somno erat oppressus, cœpit oculos
 aperire, & in cælum tollere, & infinita
 boni-

Eccl. 2.

Phil. 2.

Psal. 19.

VITA
 r prot
 uæ mu
 s. Ete
 diffama
 at autem
 iam non
 n ciuita
 ocis esse.
 vndique
 & cura
 is. Ipse
 m, & o

stans le
 Helisai
 munda

ES.
 odo def
 , sequit
 o tempo
 ice illius
 nstar lo
 laude di
 ; in quo
 uagelica
 con

bonitate, caritate & misericordia Dei erga se obstupefactus, toto corde capit eum amare, reuereri, totumque se in suum seruitium offerre. Fuit ergo necessarium Deum ad nos descendere, vt homo vicissim posset ad eum ascendere. Valde autem conueniens fuit sapientię & benignitati diuinę, Deum specie humana ad docendos & instruendos homines venire, vt non solum iustitię suę documentis, verum etiã illustribus vitę suę sanctiss. exemplis & factis eos ad imitationem sui prouocaret.

2. ECCE venit ad eum homo leprosus. Dum CHRISTVS perstitit in monte, nullus æger ad eum conscendit, sed mox atque in vallem descendit, aduenit leprosus. Benè apparet bone IESV te venisse ad saluandum peccatores, & idè nomen quoque Saluatoris assumpsisti, venisti vt medicus ad nostras infirmitates curãdas, ad sanandam spiritalem nostram lepram, imò ad eam rectius sanandam, eam in te suscepisti, factus velut leprosus, vt iam olim prædixerat Propheta. *Et reputauimus eum quasi leprosum & percussum à Deo, & humiliatum.* Quid igitur mirum, si hic leprosus veniat ad te? si æger adiungat se medico.

homo

Esa. 53.

homo peccator illi, à quo solo potest expectare salutē? Adiungit se non tam corpore, quàm viua cordis fide, & hinc pud factus sua seditate, proiecit faciem suam in terram, illinc vt humilis suam ægritudinem confitetur, & remedium exposcit. Quare merito à Domino exauditus, à lepra mundatus est.

3. VERVM cur dicimus hunc leprosum adisse Christum, & nō potius, attractum fuisse à Christo? Certē nec Magdalena pœnitens, adducta fuisset ad quærēdum in domo Pharisei Christum, nec Cananæa ad petendam sanitatem filia, nec Centurio ad sanitatem sui famuli, sed nec Hæmorrhœissa ad Christum tangendum, si nō hi omnes prius à Christo attracti fuissent. Huius rei argumentum est humilitas, deuotio, fides, quæ isti omnes se adiunxere Christo, quæ virtutes non aliud erant, quàm dona & beneficia gratuita ipsius CHRISTI. ô si quis oculis cernere potuisset, quæ ratione Dominus occultè in eorum mentibus vim suam exeruerit, quanta suauitate eas disposuerit, quanta dulcedine eas ad se pertraxerit. Considera quanta sit diuini amoris potentia. Si enim potuit DEVM è cælo detrahere in terram, quid mirum, si homi-

hominum corda possit attrahere ad se-
lum? Tractus ergo fuit à CHRISTO &
hic leprosus, quia prius ab eo in ani-
ma, quā in corpore sanatus est: & idē
tanta humilitate, tanta reuerentia &
fide ad Christum accessit, adorauit, &
ab eo, diuinam confessus potentiam,
remedium postulauit dicens. *Domine s-
uis, potes me mundare.*

4. **CONSIDERA**, paucis his ver-
bis perfectam orandi formam conti-
neri, quam plenē nobis tradidit lepro-
sus. Si enim nō tenuisset rectum oran-
di modum, tam citō à Domino exau-
ditus non fuisset. Primò igitur adhi-
buit orationi suæ profundam cordis
submissionem, flexis genibus & facie
in terram demissa CHRISTVM ado-
rando; scriptum enim est, Dominum
respicere in orationem humilium, nec
spernere preces eorum. Leo animal
alioquin elatum & generosum, non
solet nocere ijs hominibus (vt fertur)
qui se demittunt in terram coram i-
pso. Quid ergo faciat infinita & sum-
ma generositas Dei, quando homo
supplex se abijcit ad eius pedes? Secun-
dò humilitati adiunxit viam fidem,
quæ quantū valeat ad impetrandum ex-
pressit ipse Dominus his verbis. *Omnia*
que

Psal. 101.

quæcumque orantes petitis, credite, quia acci- *Marc. 11.*
pietis, & euenient vobis Hanc autem fidem
 demonstravit leprosus, quia non dixit,
 ut alius quidam; *Si quid potes, adiuua* *Marc. 9.*
 nos sed agnita eius potentia, dixit, *si vis,*
potes me mūdare Non dixit cum Centu- *Matt. 8.*
 rione, ut verbo mandaret, nec cū Prin- *Ioan. 4.*
 ceipe illo rogante, pro filiæ suæ salute,
 ut imponeret manum, sed ut vellet
 tantum; ita sanum fore: atque si dice-
 ret, De potentia tua non dubito, sed
 tantum de voluntate, nec etiam de
 voluntate, nam noui quàm sis benignus
 & misericors, sed tantum de sapi-
 entia tuâ iudicio. Licet enim summe
 sis bonus, & velis quicquid bonum est,
 tamen ignoro, num quod peto sit bo-
 num mihi: Sensui quidem & carni
 bonum videtur, an verò æquè spiritui,
 dubito: quare tantum meum deside-
 rium propono, sed tuæ voluntati sub-
 mitto. Quibus in verbis considera ter-
 tiam conditionem, nempe, obedientiã,
 quæ debet perfectæ orationis comes es-
 se indiuidua, nunquã præscribendo in
 petitionib. nostris Deo aut certum tem-
 pus, aut locum, aut modum, sed semper ple-
 nè se eius voluntati, paternæq; prouiden-
 tiæ subiiciendo, maximè in rebus tempo-
 raliibus, cū nobis non constet, quid nobis
 ma.

348^r MEDITAT. DE VITA
magis conueniat, vel vtilius sit ad salu-
tem nostram.

3. CONSIDERA hoc leprosi factio-
nem non solum instrui nos quanta humili-
tate, fide, & resignatione conferre nos
debeamus ad orationem, & nostras pe-
titiones offerre Deo, sed etiam quam
salutares hominibus sint infirmitates,
nam forte leprosus, antequam in hunc
morbum incideret, Christum non ag-
noscebat, & parui illū faciebat, at post-
quam percussus est lepra, vides quanta
solicitudine CHRISTVM qua siue-
rit, quanta patientia, antequam è mon-
te descenderet, eum expectarit, quanta
humilitate adorarit, & Deum ac Salua-
torem suum confessus fuerit. Vnde bene
dixit Propheta: *Multiplicatae sunt in-
firmitates eorum, postea accelerauerunt.* Et
alibi. *Imple facies eorū ignominia, & que-
rent nomen tuum Domine.* Probè id nouit
benignissimus noster Pater. Vnde ho-
minibus obduratis, vel amore rerū ter-
renarum huius mundi inuolutis, im-
mittere solet aliquādo afflictiones, vt
quod facere respuebant dum essent sa-
ni & incolumes, flagellis & calamita-
tibus impulsī facere cogantur, per pec-
nitentiam ad DEVM redeundo, & di-
uinis eius manibus se resignando.

Psal. 15.

Psal. 82.

6. EX.

VITA
sit ad salu-

rosi facto
ta humili-
ferre nos
ostras pe-
am quam
irmitates,
am in huc
non ag-
t, at post-
es quanta
quæ siue-
m è mon-
t, quanta
ae Salua-
Vnde be-
te sunt in-
erunt. Et
a, & qua-
id nouit
Vnde ho-
rerū ter-
utis, im-
nes, vt
essent sa-
alamita-
per pœ-
lo, & di-
do.
EX-

CHRISTI. PARS I. 549

6. EXTENDENS IESVS *manum te-* *Ioan 4.*
stigit eum. *Matt. 9.* Considera mirabilem hinc
sapientiam, inde bonitatem Domini:
nam rogatus alibi à Principe illo, vt
imponeret filiæ defunctæ manum, nō
tactu, sed solo verbo eam resuscitauit:
hunc verò leprosum, qui petit, nō tan-
gi, sed solo voluntatis imperio sanari,
voluit tangere. Quod procul dubio
Dominus fecit, vt Princeps ille confir-
maretur in fide diuinitatis, quia puta-
bat ad excitandam filiam, necessariam
esse præsentiam Christi corporalem: huic
verò leproso, quoniam videbat eum in
fide ardentem, plus præstare voluit,
quàm postulabat, tangendo, scilicet,
eum suis manibus: quod Christus fe-
cit in signum beneuolentiæ, vt osten-
deret quàm grata sibi fuisset eius con-
fessio: vnde & verbis benignissimis re-
spondit, *Volo, mundare.* quasi diceret.
Quia confiteris me posse; & mundan-
dum te credis, si ego velim, idcirco tibi
denuncio, me velle, & ideo sis munda-
tus, tu non hæres anceps in credendo,
& ego non hæreo tardus in sanando.
tu non distulisti confessionem, nec e-
go differo tuam mundationem. Et quã
aliam, dulcis IESV, poterat hic æger ex
ore tuo benedicto expectare responso-
nem,

350 MEDITAT. DE VITA

nem, nisi diceret, *Volo?* Nam cum sic
 totus bonus, non potes velle nisi bo-
 num, & ideo ex ore tuo nulla verba au-
 diuntur nisi de pace, salute, & vita. Imò
 verisimile est, Saluatorem, quoniam
 illo temporis puncto in persona lepro-
 si considerabat nostram infirmam na-
 turam, ob cuius salutem in mundum
 venerat, visceribus eius misericordia
 commotis vix expectare potuisse, do-
 nec leprosus petitionem suam propo-
 neret, sed statim magna promptitudi-
 ne respondisse, *Volo* quasi diceret. Ob
 quam aliam causam ego de cælo de-
 scendi? quid aliud volo aut quæro ego,
 nisi salutem tuam, quam iam à me po-
 stulas? itaque si non dubitas de mea
 potestate, non debés quoque dubitare
 de voluntate. VBI & illud considera,
 voluisse Dominum diuinæ manus sue
 tactu sanare leprosum, ad exprime-
 dum sublime suæ incarnationis mys-
 terium: cum enim humana natura
 specie leprosi in hac valle lachryma-
 rum iaceret, nec ab vlla creatura, vllò
 antidoto erigi posset & iuuari, mis-
 rus eius Creator in terram descendit, &
 sacratissima humanitate sua in suam
 diuinam personam assumpta, quasi
 manu attingens, hominem mundauit
 &c

& à peccati lepra liberavit. Sed heu, benedictè IESV, sanitas quidem huius leprosi vno verbo, & contactu leui effecta est, at sanitas animæ nostræ non potuit effici nisi profusione sanguinis & vitæ, extremisque tui sacrati corporis cruciatibus.

7. VERVM, bone IESV, cur eum *Leu. 14.* tetigisti, cum tactus leproforum diuina lege sit vetitus? Verè lex mandabat, ne homo mundus tangeret immundum, ne ab eo inquinaretur: sed tu Medicus cælestis, qui potestatem habebas sanandorum non solum corporum, sed etiam animorum, tangendo homines immundos, minimè violabas legem, sed potius præstabas. Finis enim legis alius non erat, quàm hominum mundities & sanitas: verum tu non solum eras immunis ab omni contaminatione, sed etiam tactu alios mundabas, nec solum à corporali, verum etiam spiritali lepra, totum enim hominem perfectè sanabas. Quare manus CHRISTI tactu non inquinabatur, sed purgabat, non fiebat infirma, sed curabat aliorum infirmitates. Deinde tangendo leprosum Dominus non violauit legem

legem, quia non tetigit leprosum: nam
 d. n. benignam suam manum exten-
 dere cœpit, ita fugit lepra, vt prius le-
 profus mundaretur, quàm attingere-
 tur. O salutaris manus, manus vere Sal-
 uatoris, quam fugiunt omnia mala, &
 à qua procedunt omnia bona; Manus,
 quam si semel à nobis retraxeris o-
 mnes in nihilū recidimus, si porrexe-
 ris, omnia benedictione complentur.

Psal. 103. O bone IESV. si tuam diuinam manū
 extenderes supra me, quātis gratis im-
 pleres animam meam, & quot infir-
 mitatibus & malis, quibus continen-
 ter affligitur & opprimitur eam libe-
 rares?

8. MINATVS est IESVS leproso,
 præcepitque ne cuiquam diceret se sa-
 natum. Cur verò, bone IESV, tam ar-
 ctum silentium huic homini imperas?
 an fortè non attinebat ad tuæ Maiesta-
 tis gloriam, vt magnifica opera tua o-
 mnibus manifestarentur? vel timebas
 fortè periculum aliquod vanæ gloriæ,
 cui meritò debetur omnis honor &
 gloria? Non timuisti profectò pro te,
 sed pro nobis duntaxat, qui sumus le-
 uiores festuca, & folio à ventis agitato
 instabiliore: quare dulcissime Domi-
 næ totum illud silentium imperasti ad

nostram utilitatem : nam licet non ignorares illum hominem rem non caelaturum, sed ubique tantum beneficium prae dicaturum, tamen ad nos informandos, quantum ad te spectabat, voluisti effugere omnem ostentationem. Non volebat humilis IESVS praedicari & laudari, sed totam laudem & gloriam Patri suo caelesti attribui. Dicit quoque potest Dominum non absolutè id venisse leproso, sed tantum quousque se praesentasset Sacerdotibus, & ab illis declaratus mundus, ad remouendam ab illis omnem scandali occasionem. Vbi perpende profundam Saluatoris humilitatem, quod, quamuis ipse haberet potestatem mundandi leprosos, & omnis generis morbos curandi, nihilominus ubi iudicium sacerdotum requirebatur, nolebat eos sine eorum calculo censerì mundos. Misit quoque leprosos ad Sacerdotes, ut intelligerent ipsum esse supra legem & Sacerdotes: Lex enim tantum tradebat modum cognoscendi lepram, vim autem curandi non dabat. Similiter Sacerdotes tantum poterant, iudicare, num leprosus esset mundatus, nec ne, mundare tamen non poterant unde & misit Dominus leprosum ad Sacerdotes, ut cognita ex

A a hoc

hoc miraculo diuina Saluatoris virtute, permouerentur ad credendum illi, & si nollent credere, redderentur inexcusabiles.

9. CONSIDERA denique quomodo Dominus ei præceperit, vt in testimonium gratitudinis offerret munus suum in templo: ex omnibus enim oblationibus quas diuinæ Maiestati facere possumus, hæc vna est de gratissimis: Homo enim miser & mendicus, non aliud habet offerre Deo in beneficiorum ab eo receptorum remunerationem, nisi laudes, benedictionem, & gratiarum actionem. Beata anima, quæ pro quoque beneficio oculos suos attollit in cælum, & quotidie rependit gratias suo creatori: vt enim Deus pluit in nos continuis donis & benefecijs, sic nos continuo ei reddere gratias & benedictiones debemus; atque hoc est animam habere oculos Columbarum, quæ sapius solent oculos attollere in cælum. Hoc facit anima formosa & speciosa in diuino conspectu. Et hæc sunt voces, de quibus dicit Propheta. *Vox exultationis salutis in tabernaculis iustorum*, qui nunquam laudandi Dei finem faciunt, & primo quidem vocibus exultationis, nam

Cant. 1.

Psal. 117.

salutis in tabernaculis iustorum, qui nunquam laudandi Dei finem faciunt, & primo quidem vocibus exultationis, nam

oris virtute,
 um illi, & si
 ar inexcusa-
 nique quo-
 rit, vt in te-
 ferret mu-
 ribus enim
 e Maiestati
 est de gra-
 fer & men-
 erre Deo in
 rum remu-
 benedictio-
 m. Beata
 beneficio o-
 m, & quo-
 eatori: vt e-
 ntinuis do-
 ontinuò ei
 ones debe-
 habere ocu-
 pius solent
 Hoc facit
 in diuino
 es, de qui-
 tationis
 , qui nun-
 aciunt, &
 ultationis,
 nam

am ex gratitudine erga Deum in iustis
 anta oritur lætitia, vt faciat eos quasi
 cultare, & signis externis consolatio-
 nem internam, quam in cordibus sen-
 tiant declarare. Deinde vocibus salu-
 tis, nam gratitudo erga Deum efficit nõ
 solum vt anima perseueret in gratia
 Dei, sed etiã vt disponatur ad alia mul-
 ta beneficia spiritalia à Domino recipi-
 enda. Tu ergo anima mea, quia citra o-
 mne tuum meritum, imò non obstãri-
 bus infinitis tuis demeritis, Deus tam
 bonus erga te fuit, si aliud non habes,
 nec potes, ad minimum pro tot pecca-
 tis tibi condonatis, pro tot malis, à qui-
 bus te liberauit, ac denique pro tot be-
 neficijs gratuitis, qui tibi præstitit con-
 tinuas ei laudes reddas & gratias, dicēs
 cum Propheta, *Benedicam Dominum in o-
 mni tempore, semper laus eius in ore meo.*

COLLOQUIUM.

Orabis CHRISTVM Dominum
 quoniam ipse de paterni throni
 monte descendere voluit in vterum
 Beatus Virginis, vt generis humani le-
 pram sanaret, dignetur gratiæ suæ ma-
 num extendere, & animam tuam va-
 rijs peccati maculis leprosam tangere,

Aa 2 solus

Ezech. 18.
33.

solus enim ille, si velij, eam mundare
& sanare potest; cumque ille dixerit se
nolle mortem peccatoris, sed ut cōuer-
tatur & viuat, animæ tuæ quoque hoc
beneficium præstare velit, ut non mori-
atur, sed conuertatur & viuat. Secum in
æternum.

DOCUMENTA.

1. **CHRISTVS** post traditam doctrinam descendit ad turbas & miraculorum operationem: unde hauriuntur duo documenta. Alterum pro hominibus spiritualibus, qui tendunt ad vite perfectionem, ut dum necessitas proximi ita postulat, supersedere debeant exercitijs internis, alijsque sanctis occupationibus, & demittere se ad iuuandas animas proximorum. Alterum est pro Prælati & Euangelij prædicatoribus, qui ad imitationem **CHRISTI** opere debent præstare, quod verbis alios docuerunt.
2. **LEPROSVS** non petijt absolute à Christo, ut se mundaret, sed dixit, Si vis, potes me mundare. unde discimus, quâdo aliqua egritudine corporali grauati sumus, non debere nos à Deo absolute petere sanitatem; sed committere ipsius beneplacito, ut faciat quod magis conueniat nostræ salutis.
3. **CHRISTVS** non refugit tantopere leprosum,

VITA
m mundate
lle dixerit fe
ed vt couer-
quoque hoc
t non moti-
uat secum ia

A.
m doctrinam
miraculorum
duo documen-
ritualibus, qui
vt dum neces-
sedere debeant
et is occupatio-
audas animas
Prelatis &
d imitationis
are, quod ver-
soluere à Chri-
si vis, potes
quādo aliqua
anus, non de-
sanitatem sed
vt faciat quod
nt opere lepro-
sum,

quem Scribe & Pharisei vix dignaban-
tur aspicere: vt daret nobis exemplū benigni-
tatis, & commiserationis, ne facile ab infir-
mitatibus aliorum quantumuis horrendis &
abominandis abhorreamus.

4. CHRISTVS sanans leprosum attingit
eum manus: ve indicaret quā magna infir-
mitas sit peccati, quod per illam lepram fuit
significatum: Nam velut lepra ex omnibus
morbis, maximè est abominabilis, & curatu
difficilis: Sic quando peccatum illabatur in a-
nimam, ita eam contaminat, & demonis po-
testati subijcit, vt opus sit manu Dei, & auxi-
lio speciali, vt homo ab eo liberari possit.

5. Lepra corporalis, secundum Scripturam,
quinque modis fuit curata. Primò lauando 4. Reg. 5.
se aqua, vt fecit Naaman Syrus. Secundo, c. Leu. 14.
ostendendo se sacerdotibus, vt fecerunt decem
leprosi. Tertiò separando se ab alijs, vt Maria Luc. 17.
soror Moysis. Quartò, abscondendo se, vt manus Num. 12.
Moysis, quam abscondit in sinu. Quintò, tactu Exod. 4.
manus Domini, vt hic leprosus. Sic nos quinq;
modis mūdatur à lepra peccati: Primò lachry-
mis contritionis, quæ lauāt animam. Secun-
dò, ostendēdo se Sacerdoti per Confessionem.
Tertiò, si pœnis & censuris Ecclesiasticis sepa-
remur à consortio fidelium. Quartò, ingressu
& clausura religionis. Quintò, quando Domi-
nus nos aut internis inspirationibus, aut flagel-
lis tribulationum tangit.

ad 3. 6. CHRI-

Matth. 6.

6. **CHRISTVS** mandauit leproso, ne manifestaret hoc miraculum, ad nos commonefaciendos, ne predicandis, diuulgandisq; nostris bonis operibus ostentationem & gloriam aucepemur, sed desideremus potius ea hominibus esse abscondita, soli autem Deo patere secundum illud consilium Euangelicum, Nesciat sinistra tua, quid faciat dextera tua.

7. Nos quando infirmi sumus, recordamur Dei, eumq; inuocamus cum magno emendandae vitae desiderio; at post recuperatam ualitudinem obliuiscimur omnium: & ideo **CHRISTVS**, ut doceret nos, & quae tempore sanitatis ac aegritudinis Dei meminisse, eiq; gratias agere mandauit leproso, ut offerret Deo aliquod munus, gratiasq; pro beneficio sanitatis accepto ageret.

8. **CHRISTVS** ideo mittebat leprosos ad Sacerdotes & mandabat ut offerrent sacrificium, ut intelligeret peccator, etiamsi quando à Domino per contritionem tactus est, expurgetur à peccati lepra, se nihilominus obligatum esse ut se offerat Sacerdoti per Confessionem, ut expleat satisfactionem, quae ab illo ei imparsita fuerit.

9. **CHRISTVS** in ciuitate & locis publicis predicabat, & infirmos sanabat, sed postea in desertum, vel montem se recipiebat ad orandum, ut daret nobis exemplum uirtutisque vitae, actiuae, & contemplatiuae, atq; intel-

leproso, ne ma-
os commonefa-
andisq; nostris
gloriam aucu-
a hominib. esse
tere secundum
Nesciat fini-
tua.

ligeremus, non debere nos ita deditos iuuādis
proximis, vt negligamus studium orationis
ad iuuandos nos ipsos: & contrā, ne ita dediti
sumus orationi, vt proximos negligamus. Itaq;
ita partiri debemus occupationes, vt amor Dei
non impediatur amorē proximi, nec amor proxi-
mi imminuat, vel etiam impediatur amorē Dei.

DE SANATO SERVO CENTV- RIONIS.

MEDITATIO XXXI. EVANGELIVM.

VM autem introisset *Mat. 8.*
Iesus Capharnaum Cē- *Luc. 7.*
turionis cuiusdam ser-
uus malè habens erat
moriturus. Et cū au-
disset de Iesu, misit ad eum seniores
Iudæorum rogans vt veniret, & sana-
ret seruum eius, dicens. Domine, pu-
er meus iacet in domo paralyticus;

Aa 4 &

, recordamur
igno emenda-
ratam vultu
ideo CHR-
mpore sanita-
e, eiq; gratias
vret Deo ali-
ficio sanitatis

at leproso ad
rrent sacrifi-
iam si quando
s est, expar-
nus obligatū
nfe sionem,
illo ei impo-

locis pu-
sanabat, sed
e recipiebat
lum vrin-
e, atq; inte-
lige-